

DB organizovala državni zločin

HOĆE LI PROGOVORITI:
Nikola Pejaković i Boško Bojović

Od kada je javnost saznala da je ovdašnja vlast ljude izbjegle od rata vratila u ruke dželatima, zvaničnici su pokušali da prikriju tragove zločina i proizvedu zaborav. Slobodan Pejović se pokazao kao neprelazna prepreka tom naumu. Zato ga kažnjavaju

Nastavljeno je suđenje optuženima za deportaciju izbjeglica iz BiH. Konačno, osamnaest godina nakon počinjenog zločina, bivši policijski inspektor **Slobodan Pejović** dobio je priliku da na sudu svjedoči o strašnim događajima iz maja 1992. godine.

Pejović je u sudnici potvrdio da je kod načelnika CB Herceg Novi vidio telegram tadašnjeg ministra policije **Pavla Bulatovića** sa naredbom da se svi muškarci stariji od 18 i mlađi od 65 godina koji su, bježeći od rata, izbjegli iz Bosne i Hercegovine privedu i predaju oružanim formacijama Republike Srpske. „To nije mogla izvesti sama javna bezbjednost. Trebalo je dosta rada na terenu, fiksiranje kuća tih nesrećnih ljudi. Ključna ličnost u svemu tome je šef tadašnje tajne policije **Boško Bojović**. On zna sve”, rekao je Pejović još jednom se suprotstavljajući nastojanjima da se minimalizuje uloga državnih zvaničnika u ovom zločinu, a sva krivica svali na pleća pokojnika i ljudi iz, kako je rekao, „poslednje linije komande“.

KRUNSKI SVJEDOK: Iako, suštinski, Slobodan Pejović u iskazu nije

rekao ništa što već nebrojeno puta nije javno ponovio u medijima i na tribinama posvećenim žrtvama zločina, njegovo svjedočenje predstavlja mnogo više od pobrojane faktografije i analitičkih procjena. Bio je to čin čovjeka koji je odbio da se prikloni tada važećim, izopačenim, principima *junaštva*, i udari na nemoćne i nezaštićene. To nije ostalo bez odjeka. Divljenje i bijes i mržnja prate ga od te 1992. godine.

Potvrdilo je to **Uve Kitsinger**, član harvardovog *Instituta za evropske studije*, objašnjavajući pred podgoričkom sudnicom da je prevalio hiljade kilometara i u Crnu Goru došao „kako bi vidio kako se jedan hrabri svjedok tretira na suđenju i u kojoj je mjeri sud nezavisan“.

Podsjetio nas je na to, koji dan ranije, i **Ibrahim Ćikić** – i sam žrtva (drugog) zločina počinjenog u ime Crne Gore. Osvrćući se na „perfidne i sramne napade na legendu crnogorskog čojstva i junaštva, izvanrednog čovjeka Slobodana Sloba Pejovića, od strane režima u Crnoj Gori”, autor knjige *Gdje sunce ne grije* ukazuje: „Pošto ga nisu uspjeli zastrašiti da odustane

od svjedočenja, plasiranjem laži pokušavaju umanjiti težinu njegove riječi na sudu. Putem tih sramnih pokušaja diskreditacije gospodina Pejovića režim odašilje opasnu poruku svakom Crnogorcu koji se u budućnosti odluči ponašati kao Slobodan...“.

Prepoznala je taj naum i **Svetlana Broz**, koja je iz Sarajeva došla da prisustvuje suđenju u Podgorici: „Očigledno je da zbog političke manipulacije od krunskog svjedoka žele da naprave počinitelja“, kazala je ona „Svi kažu da je telegram i naredbu za deportovanje izdao tadašnji ministar policije, a neobično je da niko ne govori o odgovornosti tadašnjeg predsjednika vlade“, primijetila je Svetlana Broz

PRIKRIVANJE ZLOČINA:

Godinama su crnogorski zvaničnici pokušavali da prikriju tragove zločina. Faktički, od momenta kada je javnost saznala da je ovdašnja ljude izbjegle od rata vratila u ruke dželatima. Miteći i zastrašujući i žrtve (porodice ubijenih) i svjedoke pokušali su da proizvedu zaborav. Kada su shvatili da je to nemoguće, pokušali su zločin prikazati kao „nesporazum“ koji se odigrao mimo znanja državnih organa. Slobodan Pejović se pokazao kao neprelazna prepreka tom naumu.

Šeki Radončić, autor knjige *Kobna sloboda* o počinjenom zločinu, objasnio je prije nekoliko godina zašto je Slobodan Pejović *dragocjen*: „Mi imamo brojne svjedoke ovog zločina - članove familija pred čijim je očima crnogorska policija odvodila njihove najbliže, ali Pejovićovo svjedočenje je dragocjeno jer je on bio službenik MUP-a i učesnik te

akcije“, kaže Radončić, „I sami znate sa koliko mržnje i prezira projektanti i izvođači ratnih zločina gledaju na ljude koji svjedoče protiv njih, posebno na ljude iz redova njihovog naroda ili službi. Zbog toga njima Slobodan Pejović i smeta, pa pokušavaju na sve načine da ga uplaše ili čak fizički uklone. Kamo sreće da imamo

MOŽE LI BITI DA SU TAJNA I JAVNA POLICIJA, ČUDA ČINILE PO CRNOJ GORI KAO DA ONI NE POSTOJE: Momir Bulatović i Milo Đukanović

bar još jednog Slobodana Pejovića na prostoru bivše Jugoslavije...“.

Pejović je brzo dobio priliku da se suoči sa cijenom svog izbora.

Krajem 1992. godine, do danas nepoznate osobe pucale su na automobil u kome se Slobodan vozio sa suprugom i djecom. Naredne godine Pejović je preživio i saobraćajnu nesreću, pošto je

Slobodan Pejović će ući u udžbenike građanskog vaspitanja, kao prvi „zviždač“ u modernoj Crnoj Gori. Golgota kroz koju prolazi tragična je, ali ne i neočekivana reakcija na njegovu istinoljubivost i hrabrost

upućen na službeni put vozilom kojem su kočnice otkazale jer su prethodno, prema ocjeni mehaničara, namjerno onesposobljene.

Anonimne prijetnje i uvrede nije brojao. Kako je bivalo jasnije da će slučaj „deportacije“ završiti na sudu, tako su rasli i pritisci na Slobodana Pejovića da odustane od svog svjedočenja. Od 2000. do 2004. automobil mu je, na parking, oštećen četiri puta. Policija ni jednom nije otkrila počinioca, niti joj je palo na pamet da Pejoviću obezbijede adekvatnu zaštitu. Umjesto toga, Pejović je u avgustu 2006. dobio poziv da svjedoči o ratnom zločinu iz 1992. godine. Donijeli su mu ga, sat ispred ponoći, specijalci u maskirnim uniformama pod punom ratnom opremom!

Naredne godine Pejovića je metalnom palicom napao sugrađanin **Vuk Selić**. Policija ga je uhapsila pošto i nije imala izbora – napadač je, naime, zatečen spremnošću žrtve da se brani, pobjegao ostavljajući automobil u kome je čekao Pejovića. Kažnjen je uslovnom kaznom.

Od 2008. do novembra prošle godine „nepoznati počinioci“ su kamenovali Pejovićev stan, i četiri puta lomili stakla na njegovom automobilu. Jednom su na sjedištu ostavili poruku „minirano“. Drugi put kamenicu kojom su polomili

staklo. Pa lovački metak velikog kalibra... Po pravilu, okolne automobile napadači nijesu dirali.

Policija nije pronašla ni jednog vinovnika ovih napada. To, ipak, nije bilo smetnja Upravi policije da javnosti predoči kako: „Na osnovu raspoloživih saznanja i podataka, rukovodilac i starješine područne jedinice Herceg Novi smatraju da ne postoje izvori prijetnji prema Pejoviću, posebno ne zbog njegovog svjedočenja o deportaciji tokom 1992. godine”.

HEROJ: Nekome se prosto, valjalo je zaključiti, ne sviđaju Pejovićev automobil, prozori na njegovoj kući ili pas koga izvodi u šetnju. Kao što njegova dosljednost i hrabrost nijesu prošle nezapažano ni među ljudima koji su trpjeli i, koliko je to bilo u njihovoj moći, osuđivali zločine i zločince.

Na tribini *Otpor zaboravu – 16 godina od deportacije bosanskih izbjeglica*, koju su u Podgorici organizovali Monitor i Centar za građansko obrazovanje, Pejoviću je uručena zahvalnica Kongresa Bošnjaka Sjeverne Amerike „za iskreno i hrabro svjedočenje o deportaciji izbjeglica”.

Potom mu je Nacionalni savjet Bošnjaka Crne Gore dodijelio plaketu *Rifat Burdžović- Tršo*. Priznanje predstavlja „iskazivanje zahvalnosti jednom čovjeku koji je u ta nesrećna vremena pokazao da sojska i čojnska Crna Gora još uvijek živi kroz djela, istina rijetkih pojedinaca, koji su odbili da se solidarišu sa zločinom i budu dio istog”, predočio je profesor **Šerbo Rastoder**. Početkom ove godine Pejoviću je u Sarajevu uručena i nagrada za građansku hrabrost *Duško Kondor*, koju dodjeljuje NVO *Gariwo*. Slobodan je novčanu nagradu koja je pratila neka od dodijeljenih priznanja poklonio domu *Mladost* u Bijelju.

Konačno, krajem prošle godine policija je odlučila, na preporuku tužilaštva, da Slobodanu Pejoviću pruži zaštitu u skladu sa Zakonom o zaštiti svjedoka. Od njega se očekivalo tek toliko da se preseli na drugu, tajnu lokaciju i prekine sve kontakte sa porodicom i prijateljima. „Pod takvim režimom ne bih mogao da živi ni minut, a kamoli 24 sata dnevno”, zahvalio se Pejović.

Usljebile su optužbe kojima se svjedok pokušao preobratiti u zločinca.

Tek kao podsjećanje da Crnom Gorom danas vedere i oblače isti oni koji su to radili i prije 18 godina. Na malo drugačiji, „proevropski” način.

Jednom, kada se na priče o zločinima i zločincima stavi pravosnažna tačka, Slobodan Pejović će ući u udžbenike građanskog vaspitanja, kao prvi „zviždač” u Crnoj Gori. Golgota kroz koju prolazi nije neočekivana.

Milan Levara i Zdenko Ropac bili su hrvatski vojnici koji su o zločinima nad srpskim življem u Lici obavijestili prvo svoje nadređene a potom i hrvatsku javnost (1993. godine). Prvo su lažno optuženi za zločine i uhapšeni. Nakon izlaska iz zatvora Levara je ubijen, dok je Ropac spas pronašao u Njemačkoj, u programu zaštite svjedoka.

Joe Darby, pripadnik američke vojne policije u Iraku, koji je prvi upozorio nadležne na zlostavljanje zatvorenika u zatvoru Abu Ghraib skrivao se, po povratku u Ameriku, skupa sa majkom duže od tri godine kako bi izbjegao prijetnje smrću. **Bradley Manning** obavještajni analitičar američke vojske u Iraku, pritvoren je zbog sumnji da je *WikiLeaksu* dostavio poznati video snimak o helikopterskom napadu u kojem je poginulo desetak civila među kojima i dva novinara *Rojtersa*.

Pripadnici ruske elitne policijske jedinice OMON koji su se medijima požalili da su postali „plaćenici i zaštitnici kriminala, robovi koje šefovi koriste za privatne, ilegalne, poslove”, bili su prinuđeni da povuku svoje ispovijesti...

Slobodan Pejović je imao sreću da je svjedočanstvo o deportaciji dao prije nego što je država stigla da donese propise kojima, navodno, štiti zviždače iz državnih institucija. Da su ti propisi na snazi, on bi i dalje čekao da mu nadležni pismeno odgovore na primjedbe o nezakonitim radnjama (zločinima) kojima je bio svjedok, a koje su naredili -oni. Nadležni bi tvrdili da deportacije nije ni bilo. A možda da Crna Gora te 1992. godine, nije imala ni premijera ni predsjednika države. U protivnom bi oni, po božjim i ljudskim zakonima, bili najodgovorniji za sramni državni zločin.

Zoran RADULOVIĆ

SPLENDID
HOTEL
SPLENDID
CONFERENCE & SPA RESORT

SPLENDID
CASINO
ROYALE

X FLOOR / X SPRAT

radno vrijeme:
LIVE CASINO GAMES
21-05h
American Roulette
Texas Hold'em Poker
Russian Poker
Caribbean Stud Poker
Black Jack

ELECTRONIC
GAMING MACHINES
00-24h
Slot Machines
Electronic Roulette
Electronic Black Jack

FINE DINING RESTAURANT
Dress code: Smart casual

www.splendidcasinorgate.com
www.montenegrostars.com